

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani. 3. vel. travna 1889.

List 18.

Zvezdica rudečkarjem.

Čudno spreobrnjenje iz novejšega časa.

V misijonu redemptoristov v P. v Ameriki, kakor poroča „Cincinnati Wahrheitsfreund“, se je primeril sledeči nenavadni dogodek. Bila je že 11. ura zvečer, ko je bil p. L. tako utrujen, da je bil prisiljen zapustiti za nekoliko trenutkov spovednico in iti na prosto. Prerinil se je skozi veliko množico spokornikov, kateri so obdajali spovednico. Misijon gorečih očetov je bil namreč tako uspešen, kot za časa njihovega začetnika; premnogo duš pripeljali so zmagovito k nogam Križanega.

P. L. je bil že skoro pri cerkvenih vratih, kar zagleda moža, naslonjenega na steber. Deržal je roke navskriž in z neizrečenim zaničevanjem gledal krog sebe na vernike. Neznanec vperl je sedaj ogled na duhovna; menda je vse svoje sovraštvo združil v tem edinem pogledu. Ker je p. L. dobro vedel, da to sovraštvo ni naperjeno proti njegovi osebi, vganil je precej, da je namenjeno cerkvi Kristusovi. Patru se je smilil človek, kateri je tako zelo sovražil Jezusa in njegov križ; pristopil je tedaj in ga prijazno vprašal: „Je-li vam morem s čim služiti, gospod?“

Divji serd zakipel je pri teh besedah neznanca v obrazu. Ljuto je zaklél in rekel duhovnu, naj ga pusti pri miru, ter gré svojo pot. „Ne!“ odvernili je pater, „niste v takem dušnem stanju, da bi vas mogel samega pustiti.“

„Iti za menoj, je nevarno,“ zakričal je ptujec in naglo zapustil cerkev. Mesec je svetil takó milo, kakor je le mogoče na zahodnji polokrogli. P. L. videl je pred seboj hiteti skrivnostnega neznanca, in dasiravno je bil zelo utrujen od

dolzega napora sledi mu vendar z ulice do ulice. Ptujec je tekel kakor preganjana serna; toda njegovega preganjavca gnala pa je ljubezen. In ker je ljubezen močnejši od sovraštva, dotekel je kmalu duhoven svojega begovca.

„Zakaj me preganjate?“ zakričal je neznanec ter globoko dihnil. „Velika nevarnost vas čaka, ako me ne pustite pri miru. Nespamet vaša vas bo spravila ob življenje.“

„Dobro vém, da vam lahko pomagam. Zato vas ne smem zapustiti,“ odvernili je mirno duhoven.

Ptujec je mermral grozno kletvinjo in hitel dalje. Konečno je dospel v oddaljen mestni oddelek. Hotel je ravno odpreti vrata neke hiše, ko je p. L., o katerem je mislil, da je daleč zadej ostal, stal mu že na strani. Serdit potegne iz žepa samokres, napne petelina in pritisne na peró. Toda ni se hotel sprožiti. Mirnost duhovna ga je osupnila; toda kmalu se zopet razburi. „Tu imam še en samokres! Ta se bode gotovo sprožil!“ zakričal je divje in zgrabil drugo strelnó orožje. „Ako stopite v sobo, po vas je!“ zagrozi se besnež.

Duhoven je ostal sam v predsobi. Iz sosednje sobe zašumi prepir. Sliši ženski glas prositi: konečno telebne na tla neko truplo. Pater ulomi vrata in plane v sobo... Na tleh je mlada žena in poleg nje dva otročiča; mož stoji s serditim obrazom na strani. Duhoven správi nezvestno ženo na naslonjač in potolaži otroka, ki se ga oklepata, boječ se svojega očeta. Skušal jo je spraviti k zavednosti. Konečno odpré oči in tujec jo začne tolažiti, med tem ko se otroka k njemu stiskata.

V tem se je obraz možu čisto spremenil. Videl je, kaj je povzročil in treznost se mu je povernila. Oči so se mu solzile. Pater je opazil spremenjenje, pristopi k njemu in kakor je mož želel, šel z njim v drugo sobo. „Kaj je vzrok, da se je to zgodilo? Morebiti vam morem pomagati,“ govori mu duhovnik. „Oče!“ dejal je neznanec, „moja revščina je velika. Rojen sem katolik, toda ker našo vero sovražijo, postal sem tudi odpadnik. Prekletstvo Božje zdaj sloni na meni; pretile so mi velike zgube. Da bi si opomogel, oženil sem se s hčerjo bogatega moža. Toda on mi ni hotel pomagati, prišel sem na boben in sedaj sem berač že kake štiri leta. Moj tast je bogat in moja žena njegova edina hči. Pustil nas je do obupanja. Sklenil sem nekoj ga obiskati, in ako bi se branil nama pomagati, ga usmertiti. Zato sem si oskerbel dva samokresa. Gredé domú videl sem v cerkvi luč goreti. Stopim notri. Odkar sem se odpovedal veri, nisem nikdar več stopil v hram Božji. Ko ste se vi približali, bil sem, kakor da bi me bil hudič obsedel. Drugo véste. Žena je padla v nezavést, ko sem ji pokazal samokresa. In sedaj,“ pristavil je zdihovaje, „sedaj bi se rad spovedal.....“

Spovedal se je. Stari grešnik se je spravil z Bogom. Dušni mir mu je odseval z obraza. In ko je njegova žena stopila v sobo, se je neizrečeno razveselila, ko je videla, kaj se je zgodilo z njenim možem. Drugi dan priporočil je redovnik mladega moža več vplivnim osebam. Tudi tast mu je postal naklonjen. Sedaj je njegova družina ena najpremožnejših in najbolj spoštovanih katoliških rodbin v P. —

Kdor nima čisto zaraščenih ušes in zaguljene pameti, ga ta kratka dogodka več uči, kot mnoge debele bukve.

Voltêr (Voltaire) in nasledki njegovih nauk na Francoskem.

(Dalje.)

(*Napoleon I. in njegovi naklepi.*)

Pa tudi Napoleon je bil kmalu pozabil svojih besedi ter je na verhuncu svoje slave začel drugač delati, kot je delal s početka. Napoleon, kateremu se je po porazu Avstrije vse klanjalo, je govoril zboru legislativnemu sledeče visoko leteče besede: Francoska raste, da si ji so vsi sovražni; kakor Herkul postaja čverstejša, mogočnejša. Moji orli so preleteli pot od Lisbona tje do Dunaja. Ilirske provincije so v moji lasti, moja država meji s Turško, ktere osoda je v

mojih rokah. Nikakor me ne bodejo v oči pridobitve, ki so pripadle Rusiji kot moji zaveznici; pa obžalujem Švedsko, ki je zvezana z Angleško morala toliko zgub terpeti. Ta vzled kaže vladarjem, da vsaka zveza z Anglijo vodi v pogubo. Španjska mi še preostaja; pa ako prekoračim Pireneje, bo bežal Leopard v ocean. Zmaga mojega orožja bo pomenila zmago dobrega genija nad slabim genijem. S pomočjo Božjo in stanovitno ljubeznijo mojih ljudstev bom premagal vse, kar bi se znalo ustavljati mojim naklepom. Potrebujem in želim si še 30 lét živeti, da vterdim to veliko državo. Kaj je Napoleon naklepal in nameraval, je lahko razviditi; tega nas prepričuje njegovo djanje. Dejal je sicer sam, ko je bival na otoku sv. Helene, da ni imel trdnega, določnega namena; skušal se je le okoristiti iz onega, kar so mu okoliščine prinesle vgodnega. Gotovo je, da je s početka hotel obnoviti državo Karola V, ki bi oklepala vse romanske narode. Neodvisne Nemčije poleg sebe ni mogel terpeti; Poljaki so mu ponujali svoje prijateljstvo. V vse to ga je vabilo, da svoji državi, kakoršno si je mislil, ni hotel postaviti trdnih mej. Angleži so bili edini gospodarji na morji, on je hotel biti gospod suhi zemlji. Samo Rusija mu je nasprotovala; sram ga je bilo tudi pogojev, s katerimi je moral kupiti prijateljstvo rusko. Kaj je nameraval storiti, ko bi se mu posrečilo poraziti Rusijo, tega nam ni mogoče spoznati. Naj verjetnejše je, da bi tudi potem ne bil miroval, temveč iskal opraviila svojemu duhu in armadam v prostranem Orijentu.

Ko se je povspél s pomočjo cerkvene oblasti na verhunec, jo je pa začel zametavati, dal je Cerkvi nekaj pravic, pri tem pa si jo je hotel čisto podvreči. Ko je stopil s pomočjo cerkveno na prestol, hotel je svojo dinastijo vterditi; opirajoč se na princip legislativni, iskal si je žene pri najstarejših in najslavnejših rodovinah knežjih. Ločil se je od svoje prave žene Josefine ter snubil avstrijsko cesaričino; ker papež tacemu ravnanju ni mogel priterditi, ga je dal Napoleon vjeti in vjetega iz Rima odpeljati. Ko je razglasil Napoleon svoj drugi zakon, je dal že naprej svojemu pervorojenemu ime kralja rimskega ter mu nameril dežele, katere je bil papežu ugrabil. Kaj hočemo o tem činu soditi družega kot to-le: Mislil si je, da vterdim svojo dinastijo, mi pač ni treba duhovne pomoči in blagoslova. Pokazal se je neprijatelja Cerkvi, ko je govoril ponosne besede: kmalu bo moja dinastija najstarejša v Evropi. Ako je hotel to izpeljati, moral je to storiti po nepostavnem potu, teptajoč veljavo cerkveno. —

Proti papežu je začel delati takoj, ko si je pokoril Avstrijo. Pa že nekaj mescev prej je kazal, kaj namerava; spregovoril je v pričo državnega sveta v Parizu to-le: Mi imamo tisoče duhovnov, ki so nevarni s svojim fanatizmom in svojo nevednostjo. Skerbeti moramo, da so jim nasledniki možje posvetni; izredé naj se v posebnih šolah, katerim naj bode nadzornik država. Kaj je hotel s temi besedami družega terditi kot to-le: Država naj skerbí, da se duhovni odgojajo po njenih potrebah in načelih. Dejal je o tej priliki tudi: „kako more Cerkev odpustiti grehe in obljubiti raj človeku, katerega je obsodila državna oblast k smerti? Da bi si oblasti tako nasprotovale, ne morem več terpeti,“ je pristavil. S temi besedami je izgovoril prav očitno princip cesaropapizma: Cerkevna oblast po tem načelu mora postati služnica državi! Kaj je bilo družega pričakovati kot to, da se bo obernal Napoleon proti glavarju sv. Cerkve, rimskemu papežu?

Svarili so starega papeža in mu dali priložnost, da bi preko mesta Civita Vecchia skrivaj ubežal na angleški ladiji. On pa se je temu ubranil in je hotel svoje osode pričakovati v Rimu. V postnem času l. 1809 je ukazal general Miollis, da naj se v Rimu praznuje karneval (pustovanje). Papež je to prepovedal, kajti postni čas je čas molitve ne pa čas razkošnega veselja. General se je vendar pripravljal k praznovanju, ljudstvo pa je slušalo papeža in „korzo“ je ostal prazen. Pij papež je bil pripravljen preterpeti vse. Njegove poslednje besede Napoleonu so bile: V imenu usmiljenega našega Boga, ki dá sijati solncu nad nami, Te, cesar in kralj Napoleon, opominjamo, rotimo, prosimo, da preméni svoje misli. Spomni se, da je Bog kralj vseh kraljev, da človeška velikost zgine pred njegovim veličanstvom, da se bode kmalu in v strašni podobi pokazal, hoteč soditi oblastnike.

Napoleon je zaničeval glas papeža starčka. 17. maja je izdal v Schönbrunu znani dekret, v katerem govori: Karol Vel., cesar francoski, škofom rimskim dežele ni dal v last, temveč le v posest, in Rim je ostal še vedno del njegovega cesarstva; od onega časa so se počeli prepiri med cerkveno in državno oblastjo; ker je papeževo svetno posestvo nevarno našim armadam in miru naših narodov ter nasprotuje častitljivi naši državi, sklenemo: Dežele papeževe naj se združijo s francosko državo. General Miollis je dobil povelje zversiti te ukaze ter jih je spolnil 9. junija. Koj drugi dan je izdal papež pisanje, v katerem je obsojal v imenu Božjem in cerkvinem

tako nepostavno ravnanje in je izgovoril slovesno izobčenje nad Napoleonom. V naslednjih dneh se je polastilo angleško brodovje pod poveljstvom korta Stuarta otokov Procide in Ishije pred Neapolom ter je skušalo vreči sidra ob rimskih obalih, da bi rešilo papeža; pa Miollis je skerbno zavaroval obrežje ter je ukazal v noči 5. julija papeža vjeti, boječ se, da bi v Rimu ne buknila vstaja. Papež je bil oblečen in je častitljivo vprašal: Čemu motite mir tega svetega stanovanjsča in kaj želite? Vojake je osupnila častitljiva oseba papeževa, da so se umaknili ter spoštljivo vzeli pokrivala raz glave: pa neki zaverženec, Radet, jim je ostro veleval, stvar naglo končati, odmaknil je kardinala Pakko, edinega tovariša papeževega; zapuščenemu starčku papežu pa je zapovedal, naj berzo sede v zaperti voz, katerega so konji urno odpeljali, vzeti ni smel seboj nič družega, kot razpelo (križec) in brevir. Tako so vlekli oslabelega glavarja sv. Cerkve od postaje do postaje: vojaki so mu bili spremstvo; v naglici so ga peljali skritega skozi Toskano in Piemont; niti trenutka mu niso dali počivati, tako, da je slednjič papež prašal, ga-li hoče Napoleon živega ali mertvega v roke dobiti. Ko so mu odgovorili, da živega, je opomnil, naj vsaj bolj človeško ž njim ravnaajo, sicer jim umerje. Privoščili so mu le kratek počitek, potem so ga tirali do mesta Grenoble. Tu so dobili povelje, naj se pripelje v Savono in ondi stanuje kot jetnik; moral je po tisti poti zopet nazaj. Slednjič je prišel na pol merte. Savono, kjer se je zopet poterdil, ter vse nezgode in nesreče stanovitno prenašal. Napoleon ga je tukaj obdal z zvitimi ljudmi, ki so skušali sedaj s priliznjnimi besedami, sedaj z žuganjem papeža pregovoriti, naj se vdá cesarju. Napoleon mu je hotel poverniti vso čast ter mu je obetal darila vsake verste, samo da se naseli v Parizu. Pij pa je vse ponudbe stanovitno odbijal. Napoleon je ukazal vsem kardinalom, katerih še ni bil vjel in se mu niso umaknili, priti v Pariz ter jim je odkazal letne plače 30.000 fr. Čakali naj bi ondi papeža: začasno je pa določil, naj se sestavi iz njih veliki cerkveni svet, kateremu je postavil na čelo udanega mu kardinala Maury-a. Ker je pa Maury sprejel nadškofijsko oblast pariško iz rok Napoleonovih in to brez privoljenja papeževega, je Pij odločno oporekal takemu ravnanju. Napoleon se je na to razserdil in je prepovedal vsacemu občevati s papežem ter je ukazal odvzeti mu celo vse priprave za pisanje. V dan 17. febr. je ukazal razglasiti štiri glavne načela tako imenovane „galikanske cerkve“; v njih se terdi, da papež nima pravice do svetne oblasti in da nobeno

tudi versko določilo papeževo nima veljave, ako ga ne potrdi že prej cerkveni zbor.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Vvod v Šmarnice v Šenklašču je č. P. Rupert Lottenmoser imel v torek zvečer ob 7ih, t. j., zadnji dan aprila. Razvil je nekoliko bolj obširno vprašanje: kaj bo po smerti? Ta misel vsakemu previdnemu človeku dela britkost, kakor tudi sv. pismo opominja: „v strahu in trepetu delajte delo svojega zveličanja!“ in veliko družih enacij resnih opominov, ker nihče si ni gotov, če je pred vsevednim Sodnikom „ljubezni ali jeze vreden“, če bode do konca stanovit in če bo toraj zveličan ali pogubljen? Ali ni tedaj nobene izjeme od tega dvoma in vednega strahu? Pač je. Cerkevni učniki učijo in sv. Cerkev potrjuje, da ljubezen in pravo češčenje Matere Božje je zastava zveličanja. Besede: „Kdor mene najde, bo našel življenje in bo prejel zveličanje od Gospoda,“ sv. Cerkev obrača na Marijo in njene častivce.

Od tod jemlje govornik pričino, da bode v letošnjih šmarnicah govoril o ljubezni do Marije in njenega češčenja; razvijal bode toraj nagibe k ljubezni in češčenju Marije D.; o lastnostih tega češčenja, kakošno namreč mora biti, in kateri so pomočki k temu?

Dobro bi bilo, da bi starši in varhi pazili na otroke in mlade poredneže, ki večkrat brez spoštovanja v cerkev priropotajo, pa spet iz cerkve, kadar in kakor se kteremu poljubi, in tako ljudi in pridigarja motijo! Marsikteri, ki bi morali imeti največ omike, je narmanj imajo, kakor bi jih bil zelénec najel, da naj sveta opravila begajo! Vsak, tudi zmed odrasčenih, bi moral vedeti, da po cerkvi se mora tiho hoditi, zlasti med ss. opravili, in ne s čevlji ob tla butati po konjsko! Ne le robatega, ampak še pregrešnega obnašanja, kakoršno se večkrat naméri, se v hiši Božji pač ogiba sleherni, ki ima le kaj malo olike, ko bi bil tudi sicer turk ali dahomejic; koliko bolj še katoličan in v šolah obtesan ali saj obtesavan človek.

Iz Ljubljane. „*Rimski katolik*.“ Pervega tečaja IV. zvezek. Vrednik in izdajatelj dr. Anton Mahnič, profesor bogoslovja. Izhaja na 3 mesce. Cena 2 gld. za celi tečaj.

Obseg tega zvezka je:

Katoliški shod na Dunaju. — 1789—1889. Avtoriteta. — Več luči. O kerščanskem idealizmu. Stritar pa Schopenhauer. — Katoliški liberalizem — pestis perniciosissima. Kaj nam je tedaj storiti? Slovenci, pazimo, s kom se bratimo. (Mladočesko pismo.) — Pisma o vzgoji. — Strossmayer o namenu postnih okrožnic in o papeževih okrožnicah. — Listek. — Iz dnevnika Štefana Hodulje. Ponočni zbor. — Slostvo: Dr. Vošnjakovi Pobratimi. — „Ljubljanski zvon.“ J. Terdina. „Ljubljanski Zvon in slovenska duhovščina.“ Vše spet „Gorazd.“ Pa „Zvon.“ — Raznoterosti. Nekaj iz masonskega katekizma. — Pravoslaven o pravoslavju. — Grof Tolstoj o veri. — Spreobrnitev Leona

Taxilla. Molitev k Devici preč. Spočetja za povernitev ruske cerkve h katoliški. — Od str. 337 do 433.

Dr. Mahnič zmoti in zaslepljenosti živo gre do kože, bistroumno zasleduje kriva načela in spotikljivosti prostomišljakov v njih spisih, ter svari slovensko občinstvo, zlasti mladino, pred napakami in krivimi poti.

Zato, kdor ljubi Boga, čednost, resnico, bližnjega in samega sebe, naj se dá podučiti, — posebno tudi njegovi nasprotniki, ne da bi ga neolikano psovali, naj njegove nauke sprejmejo, ako sami sebi dobro hočejo.

Za mesec majnik.

Venček

kerščanskih resnic,

to je, berila, pojasnovana s priméri za majevo pobožnost. P. Hrisogon Majar, duhovni pomočnik v Klancu na Hervaškem. V Ljubljani 1889. Založil Gerber. Tisk Blaznikov. — Razločno in lično natisnjena v 12érki ima knjižica 442 strani. Njen obseg so „večne resnice“, kar je za vsacega umnega človeka perva skerb in naj važniša zadeva. Razdeljena so premišljevanja, z izgledi pojasnovana, v 31 oddelkov po dnevih celega mesca majnika. Vvod uči, kako naj se šmarnice opravljajo; večne resnice so nadalje zverstene: Človeški namen, opravilo našega zveličanja; nečast, ki jo greh dela Bogu, kaznen greha; škoda, ki jo greh stori itd., poslednji dan: Marijo stanovitno častite. Pristavek: Sv. maša, Lavretanske litanije in nektare druge molitve. Cena: v pol-usnji 60 kr., v usnji 76 kr., z zlato obrezo 95 kr.; po pošti 10 kr. več. — Zaupljivo bode imel velik dušni prid, kdor bo z dobrim namenom prebiral po tej knjigi in premišljeval „večne resnice;“ in pri današnji razburjenosti in posvetnosti je pač potrebno, da bi se z enakim branjem in premišljevanjem duh in serce k višjim dobrotam povzdigovalo. Vsak dan beremo v časnikih: ta je tu, uni tam umerl in šel pred sodbo. In kakor gotovo so ti in ti umerli, tako gotovo pridemo tudi mi na versto. Pripravljajmo se tedaj, „ker ne vemo ne dneva in ne ure, kdaj Gospod pride!“

Z Berda. 25. 4. 1889. Prav dober prijatelj človeku je gotovo koristna knjiga. Taka knjiga je dr. Matth. Josef Binder's: Praktisches Handbuch des katholischen Ehrechten, umgearbeitet vom dr. Josef Scheicher 1887, 458 strani, v tej knjigi se katoliško zakonsko pravo na vse strani prav temeljito razpravlja in pojasnuje, v njej najde duhovni pastir pravo ravnilo, kako se mu je obnašati v raznih slučajih. Jezik je lep, tisk razločen. Po obsegu in obliki se ta knjiga zelo priporoča, — vredna je, da se gg. bogoslovcem in duhovnim pastirjem prav močno priporoči. — Knjiga Jungmann: Theorie der geistlichen Beredsamkeit v II zvezkih; 620 in 572 strani, tiskana l. 1883; stane 12 mark, a 60 kr. = 7 gld. 20 kr.

Misijoni na Jutrovem in dobre učiteljice.

Naj več vspeha, kakor piše eden misijonarjev z Jutrovega v Solnograški cerkveni list, je pričakovati iz šol. Kardinal nadškof Lavigerie je ustanovil družbo algijskih misijonarjev. Pred več leti je v hiši sv. Ane v Jeruzalemu pričel semenišče za vzgojo gerško-melhitškega duhovstva. Dvanajst misijonarjev algijskih oskerbljuje poduk in vzgojo in en gerško-melhitisk

duhoven jim skazuje zdatno pomoč, zlasti v nauku jezikov in obredov. Ta poslednji tudi vsak dan gojencem mašuje po gerško-melhiškem obredu. Gojencev imajo 24, kateri so vsi goreči za svoj poklic in se hočejo posvetiti misijonu med svojimi zmotenimi rojaki. Lansko leto je prejenjalo gerško-razkolno semenišče v Mussalik-u; takrat se je velik del ondi odpravljenih učencev oglasil za prejem pri vodstvu semeniškem sv. Ane in razširili so poslopje, da bi mogli sprejeti vsaj take, ki so kazali naj boljše upanje. Toda serce jim je kervavelo, ko zarad pomanjkanja pomočkov njih velikemu številu niso mogli vstreči. —

Očetje sv. Avgušтина so nova francoska družba, ktera se je pričela v Tarbes-u. Le-ti se po raznih jutrovih krajih pečajo s spreobračanjem razkolnikov. Več duhovnov je prestopilo k orientalskemu obredu, bulgarskemu ali greškemu, in odgojajo v tem obredu svoje mlade gojence, ki so dostikrat sinovi razkolnih staršev. Vstanove teh misijonarjev so v cvetu; naj znamenitiši so v Fanaraku, blizo steredavnega Kalcadona (Chalzedon), v Kum-Kapnu, v Carigradu in pa kolegija sv. Andreja in sv. Avgušтина v Filipopolu. Redovnice te kongregacije delajo z velikim pridom v šolah in pridobivajo si ljubezen turkov in razkolnikov z usmiljeno strežbo pri bolnikih; povsod so spoštovane, celo v palače turkov imajo pristop in storé veliko dobrega. Veči del so domačinke in zato jim turki in razkolniki niso tako nasprotni, kakor pa katoličanom od drugod. Sprejele so to leto štacije v Tatar-Bezardžiku in v Jambolu na Rumeljskem. Tudi v Burgas-u, rumeljskem pristanišču, so preteklo jesen vstanovile šolo. Skoraj bodo že vsi razkolni otroci obiskovali katoliško šolo v Burgas-u. Ta misijon oskerbljuje č. P. Zenon Pig, kapucin s Tirolskega.

Tudi katoliški armenci se serčno bojujejo na šolski ledini, zlasti zoper protestante, ki med čverstim ljudstvom posebno z denarom rožljajo, da bi jih pridobili. (Kdo razume zaslepljenost lutrovihih ljudi, ki spoznajo in terdijo, da je katoliška vera zveličavna, in vendar jih moti skušnjava luteranstvo razširjati!) — Očitno napreduje armenska katoliška šola v Alepu, ki ima 350 učencev, med njimi 50 razkolnikov, ki se podučujejo v katoliških naukih, v njih navadno zvesti ostanejo in se prej ali pozneje popolnoma spreobrnejo. Šola nadškofa Balitijana stane vsako leto 20.000 frankov; ako bi imel dvakrat toliko pomočkov, bi šola imela štirikrat toliko učencev; tako posebno se ceni katoliška šola v Alepu. Ravno ta škof je poslednji čas pričel šolo v Ainlabu, v Killisu in Kessaku. Dozdaj so ondod protestantje mogočno delali; zdaj pa kaže, da bo drugač, ker katoliška šola je pričeta s tolikim vspehom, da je pričakovati naj boljših nasledkov.

Tudi na Libanu se vsiljujejo protestantje; toda katoliške učiteljice jim s toliko serčnostjo in tako izdatno nasprotujejo, da bode najberže zmota osramotena odbobnala. Usmiljene sestre v Bejrutu bolj zmožne svojih sirotiških učenk tako spretno odgojajo, da se porablajo za svetne učiteljice na Libanu. Te učiteljice, ki so polne dobrega duha, zbirajo k sebi otroke ubožnih Maronitov po libanskih vaséh in jih podučujejo v vsem dobrem in koristnem. Ker so ubožne in otrokom premorejo malo družega dajati, kakor dobrih nauk, zato protestantje z denarom, obleko, hrano preslepé starše, da otroke vzamejo iz katoliške, in

jih dajo v protestanško šolo. Zares, milovanja vredni starši? Toda serčne hčere sv. Vincencija se s tem ne dajo premotiti, temveč le še bolj pogumno spolnujejo svoj poklic. Berž ko se zgubi kaka nesrečna ovčica v protestanško šolo, te serčne hčere poiščejo starše in s podukom, z živo gorečnostjo zgubljeno ovčico navadno zopet v svoj ovčnjak nazaj dobé. Same si pristradajo, da morejo z dobrotnostjo take zbegane zopet pridobiti. Tudi hodijo k premožnim ljudém prosit, samo da male jagnjiča rešijo pogube. Po taki poti je gorečnost teh močnih učiteljic poslednje leto petkrat spraznila šolo luteranskega misijonarja v svoji vasi in je le-ta bil prisiljen kopita pobrati.

Ali vidite, katoliške učiteljice, koliko se dá dobrega storiti za ljubo mladino, ako ste goreče vnete za srečo svojih šolskih otrok!

Iz Palestine. V Betlehemu 25. grudnia 1888. (Konec.) Da ravnamo v duhu svojega očeta, sv. Vincencija Pavljanskega, ki hoče, naj njegovi otroci svoje dobrotnike ohranijo vedno v hvaležnem spominu, naj molijo in dajo moliti zanje, smo sklenile, moj dragi brat, napraviti častne bukve (un tableau d'honneur), v katere se bodo zapisovala imena vstanovnikov in vstanovnic, dobrotnikov in dobrotnic naše bolnišnice.

1. Da bi za vse čase bodoči kakor sedanji rodbral imena tistih, ki so dali toliki zgled ljubezni, in se zgledoval nad tem, in da bi bil Bog vedno poveljevan.

2. Da bi naši revni bolniki, z nami združeni, molili za naše blage dobrotnike in njih naslednike.

Ime vstanovnika (vstanovnice) imenovane bolnišnice sv. družine zadobi vsak, ki podari 2000 frankov (1 fr. je 48 kr. avstr. veljave), ali več. — Ime dobrotnika (dobrotnice) bolnišnice pa zadobi, kdor podari saj 1000 frankov, ali več.

Vstanova postelje za enega bolnika za vselej stane . . . . . 2000 fr.
Letna plača za eno posteljo . . . . . 100 fr.

Da bi se pa ubogim ne odtegnila priložnost tega ljubezni polnega in pobožnega dela po zmožnosti se vdeleževati, povejte jim, moj dragi brat, da tudi njih mali vinar (leur petite obole) hvaležno sprejmemo, in bo tudi sveti družini všeč.

Prijatli in znanci tudi lahko zložijo svoj denar in skupno darujejo 50 centimov (25 kr.), ravno tako zamorejo uboge družine storiti in pospeševati to Bogu tolikanj dopadljivo delo, kakor bogati, naj bo tudi ubogim pravična tolažba in zasluženje pred Bogom. Spominjajmo se tu vinarja uboge vdove v evangeliji, katero je Zveličar pohvalil. Me pa ne bomo nehale pred jaslicami našega Zveličarja hvaležno se spominjati naših dobrotnikov.

Sestra Marmier,
hči kerščanske ljubezni.

Opomba. Okusi za dobre dela so — kakor za vsako drugo reč — v raznih osebah razni. So, ki bi rajše darovali za druge namene v naših vnanjih misijonih; da vsak dobrotnik ložej vstreže željam svojega serca, podpisani predlaga naslednje namene:

1. Kdor hoče enega seminarista-domačina t. j. v Bulgariji Bulgarca, na Kitajskem Kitajca, v Perziji Perzijana na svoje stroške vzdrževati, daruje enkrat za vselej 1000 frankov.

Ta kapital zadostuje, da se z njegovimi letnimi obresti vsako 12. leto sveti cerkvi da en nov duhoven.

2. Kdor želi s polovico (d' une demi-bourse) enega seminarista vzdržavati, daruje 500 fr.

3. Kdor želi ga eno leto vzdrževati, daruje 60 fr.

4. Ko bi kdo hotel vstanovo napraviti za novo cerkev za 400 oseb v središči na novo vstanovljene keršćanske srenje (med neverniki), daruje 2000 fr. Prepuščeno je vstanoniku izvoliti si ime Svetnika ali Svetnice, po kateri naj bi se nova cerkva imenovala; naj le blagovoljno podpisnemu bratu naznani.

Mili darovi naj se pošiljajo:

A

Frère Genin.

à Paris.

Rue de Sevres 95.

Velikan v ljubezni do bližnjega.

V mali kraljevini Sandwiški (otoška skupina v Oceaniji) so se gobe, ta strašna bolezen, tako zelo razširile, da je bila vlada prisiljena izdati ukaz, naj se vsi nesrečni gobovi prepeljejo na samotni otok Molokaj. Vseh skup je kacih osemsto; le-tih umreže vsaki teden deset do dvanajst. Manjkalo jim ni ondi telesnih reči, ker so jih kolikor mogoče podpirali; pač pa jim je manjkalo dušne hrane. Kogar se ta kužna bolezen loti, popači in pokvari mu tako zelo truplo in obraz, da se vsak bolnik samemu sebi gnjusi, in da se otroci in stariši razgovarjajo le s pokritim obrazom. Kje bi tedaj še mogli najti tolažbo, razun v sveti veri? Toda dolgo časa niso imeli le-ti nesrečniki duhovnega pastirja, kateri bi jih podpiral v serčnih bolestitih in v dušnem obupu. To je zvedel belgiški misijonar Damieu l. 1873, in podal se je takoj na pot. Ostal je v tem kraju dobrih petnajst lét. Ni se zadovoljeval pomagati bolnikom samo dušno, temuč, kakor piše gospa Neža Lambert, bil je tudi zdravnik, bolniški strežnik, rokodelc, kuhar in grobokop svojih nesrečnih tovarišev. Bil je oče, brat, katoliški duhoven gobovim. Le ti so ga neizmerno ljubili; sedaj žalujejo bitko za njim. Patra Damieu-ja, mučenika ljubezni do bližnjega, bila napadla je ta kužna bolezen, in umerl je v oktobru 1887, sporočujoč Bogu svoje drage gobove. Naj imenitnejši protestanški angleški listi, tako n. pr. Times, prinesli so dolge slavonspeve v spomin temu svetemu katoliškemu misijonarju; opisovali so tudi obup, kateri vlada v ondotnem kraju po njegovi smrti. (Letture catt. 1888.)

Razgled po svetu.

Ali smo vredni katoličani, da se na nas v postavodajstvu ozir ima? — Listi pišejo, da avstrijsko vojaštvo se po narodih tako-le delf: Nemcev je 227.230, Čehov 174.268, Magyarov 172.234, Poljakov 75.613, Hervatov in Serbov 78.515, Rusov v Galiciji 64.675, Rumunov 47.276, Slovencev 27.513, Italijanov 15.583. — Recimo počéz, da med Nemci je le malo drugovercev, med Magyari le nekaj malo kalvinov,

tako tudi med Čehi, Poljaki in Hervati, med Slovenci in Italijani skoraj nič ne. Koliko je tedaj drugovercev memo katoličanco? Naj bi bili le še tudi vsi katoličani dobro odgojeni v dobrih verskih šolah, kolika bi bila tu moč! Pravica pa bi tudi zahtevala, da naj bi se v zборе, družbe, postavodajstvo itd. bolj delalo po številni razméri vercev. To bi bila pot, ki bi mnogim ne bila všeč; za vse počéz pa bilo bi mnogo bolje, kot je takó.

Drobne novice. V Maria-Scheinu na Češkem je cvetno nedeljo (14. apr.) umerl znani P. Teodor Šmude S. J., slavni pridigar. — V Požunu 17. apr. umerl naslovni škof Hijacint Ronaj. R. I. P. — V Mariboru je 19. apr. umerl sem. podvodja dr. Avgust Kukovič. — V Kerški škofiji so umerli čč. gg. duhovni: Defic. Mih. Gröšelj in župn. Matija Jarnik 4. apr.; Viktor Grečnik, župn. v pok. 5. apr.; kapucin Peter Regalat Neureuter, 11. apr.; konzist. světnik Al. Huber, in Jož. Soko, zlatomašnik itd. 15. apr. R. I. P.

Preganjanje kristjanov v Fo-Kienu. Čast. S. prokurator dominikanskih misijonov v Lyon-u piše:

„Prečastiti gospod Massot v Fu-tschen nam poroča žalostne novice o stanji ondotnega dominikanskega misijona. Proti koncu leta 1887 pričeli so se nevarni nemiri in na tisoče poganov napadlo je kristjanske pokrajine. Misijonarji so se morali poskriti, da so odšli gotovi smerti. Cerkev v Fogan-u in več drugih cerkvá in kapel so pogani požgali. V več vaséh so morali kristjani z orožjem v roki braniti cerkev in svoje življenje. Mnogi so umerli kot žertve svoje vdanosti. Misijon bi bil popolnoma zatert, da ga ni velikodušno in krepko branil francoski konzul v Futschen-u.

Sedaj je zopet mir skoro popolnoma zagotovljen, dasiravno se je o vsaki priliki bati novih nemirov. Toda sedaj bo treba storjeno škodo popraviti in zidati nove cerkve. Zato se bodemo morali obrniti do miloserčnosti kristjanov.“

V Monastiru je 13. aprila ondotni škof Jan. Bernard Brinkman nagloma umerl. Še pred 8 dnevi je 28 bogoslovcem podelil dijakonat. Na sprehodu 12. apr. mu je začelo slabo prihajati ter so ga domú pripeljali; zvečer pozno je v pričo stoljnega kapiteljna prejel ss. zakramente in ob 3eh popolnoči je pri polni zavednosti dušo Bogu izročil. Rojen je bil l. 1813 na Vestfalskem v Eversvinklu, 6. apr. 1870 je bil škof izvoljen. Ta slavni gospod je bil mučenec nove ére; v času kulturne borbe je namreč terpel ječo in potem skoro 9letno pregnanstvo; l. 1884 se je vernil na svoj škofov sedež; letos v majniku bi bil obhajal svojo mašniško 50letnico, ko bi ga ne bil Bog poprej poklical na boljši jubilej.

Kakor je o kulturni borbi sam skazoval apostoljsko serčnost, tako je svoje ovčice opominjal k neprenehljivi zvestobi do sv. Cerkve. Pa tudi njemu so verniki bili zvesto vdani. Kadar so se neusmiljene majnikove postave jéle zverševati, je bil škof obsojen k večji denarni globi. Zarubili so mu pohišje, toda v okrajnem glavnem mestu ga ni bilo človeka, ki bi bil zarubljene škofove stvari hotel prepeljati na dražbino prodajališče; celo izmed postreščikov sta se le samo dva nerada v to podala, odstopila pa sta neutegoma, ko ste se njuni lastni ženi uperli zoper to.

Sodnija je določila, da naj se odjenja od prodajanja, in gimnazijalci, ki so šli ravno iz

šole, so v zmagoslavji robo, ki je bila že pred hišo, zopet nazaj znosili.

V začetku leta 1875 so škofa zopet obsodili k globi, da je prekeršil majnikove samosilne postave. Naznanili so pa „rubežniku“, da vse pohošje je ali tuja last, ali pa take reči, ki so spoznane kot neogibljivo potrebne. Vsled tega je prišlo 27. svečana sodnijsko povelje, da v 8 dnéh mora priti v ječo v Warendorf. 18. sušca je imel višji pastir biti vjet in peljan v ječo. Pred škofovo palačo zbrano ljudstvo je pričelo svojemu višjemu pastirju klicati šumečo slavo, ki je ni bilo ustaviti, potem so zapeli pesem: „Fest soll mein Taufbund immer stehen.“

Zaveza kerstna moja kakor skala,

Se nikdar ne bode omajala.

Madagaskar. Na tem velikem vzhodno-afrikan-skem otoku je razsajal pred nekaj mesci strašen vihar. Kakor piše P. Lacomme, Jezusove družbe, ni bilo po viharju več spoznati primorskega mesta Tamatave, kar ni težko razumeti, če se pomisli, kako na lahko so ondi hiše zidane. Misijonarji so zgubili tri poslopja. „Dekliška šola, katero je obiskovalo 80 otrok, novozidana deška šola, in velika založnica, katera je služila vsemu misijonu, so razrušene. Od drevja, katerega je orkan poderl, in o enacih manjših nezgodah niti ne govorim. K sreči nam ni treba za nikomur žalovati. Vse drugači pa je v pristanu (morskem zavetniku), kjer so razbile se vse ondi stoječe ladije. „Dayot“, velik vladni parnik, je z dvema ladija plavoma vred treščil ob pečine, ter se razbil. Ljudje so se vendar vsi rešili. Štiri pobrežne ladije pa so se z ljudmi vred potopile.“ Ob Jonovem času se je ladija potápljala zaradi nepokorščine do Boga; kdo bo dvomil, da tudi dan danes Bog tépe človeštvo zaradi pregréh.

Napredek misijona na otoku Madagaskarju. Sledeče verstice so povzete iz nekega pisma iz Tanarive: „Dejal sem vam zadnjič, da imajo francoske šole precejšnje število gojencev. Prečastiti g. Cazet, škof na Madagaskarju, vernil se je pred nekaj dnevi s potovanja v deželo Betsilejev; dejal mi je, da preteklo leto je komaj 2000 učencev obiskovalo ondotne šole, sedaj pa jih je že nad deset tisoč. Kerščanski šolski bratje zidajo v Tanarivi nove šole. Sestre so svoj zavod zelo razširile. Jezuitje zidajo v Ambohipu dva kilometra od glavnega mesta, višje izobraževališče za najmanj 200 gojencev. Toda tudi vse to bode kmalu premajhno.“

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Hudo bolan za pomoč in zdravje. — Za lepo vreme. — Zalostna mati s povzdignjenimi rokami prosi molitve za svojega hudo zgubljenega sina. — Priden bolan dijak za zdravje, če je Božja volja. — Mladi človek, na potu pogubljenja, za spreobrnjenje. — Bolan rokodelc za dušno in telesno pomoč.

Zahvale.

Bil sem celo zelo bolan, v hudih bolečinah in veliki nevarnosti. Obenil sem se z vsim zaupanjem v molitvi k Mariji Materi Božji. Obljubil sem, da hočem očitno v „Zg. Danici“ naznaniti, ako bom uslišan. Hvala Bogu, uslišan sem bil, zopet sem zdrav. S hvaležnim srcem to naznanjam po „Zg. Danici.“ — Čast in hvala Devici Mariji tolažnici bolnikov!

C. V.

Listek za raznoterozti.

Iz Ljubljane. Katoliškega shoda na Dunaju so se vdeležili: Prevzvišeni gospod knezoškof, prelat dr. A. Čebašek, dek. dr. Sterbenec, čč. gg. župnika J. Dolinar in J. Novak, kaplani M. Kolar, Andr. Karlin in Andr. Kalan, gg. Fr. Povše, O. Dolenec in dr.

Šmarnice letos v stoljni cerkvi vodi o večerih ob 7ih č. o. Rupert Lottenmoser S. J. iz Št. Andreja na Koroškem.

Duhovske preskušnje so delali čč. gg.: Fr. Gornik, Jož. Lavrič, Jan. Šlakar, Mih. Terček, Ant. Verbajš, in Andr. Zaman.

Sv. Detinstvo ima 9. t. m. v uršulinski cerkvi ob 8ih sv. mašo za ranjce ude. Družniki dobijo popolnoma odpustke, ako prejmejo zakramente sv. pokore in sv. R. Telesa in pri tej maši pobožno molijo v papežev namen.

G. Jan. Šubic, znani slikar iz Poljan nad Loko, kr. bavarski profesor na obertnem muzeju, je 25. apr. umerl v Kaiserlauternu na Bavarskem, star 38 lét. Bog mu daj večni mir!

Vincencijeva družba prihodnjo nedeljo zjutraj o polni sedmih ima sv. mašo s skupnim Obhajilom v Marijanišni cerkvi, in zvečer ob 6ih shod v Marijanišču.

Za majnik. Šmarnice naše nebeške Kraljice. Spisal L. Jeran. Drugi natis pri Blaznikovih naslednikih 1882. Ta letnik Šmarnic je posebno prijubljen, zato so se bile v drugič natisnile. Zaradi praktične, ljudem vedno priljubljene tvarine so se tudi že po večkrat brale in so, djal bi, vedno nove. Ako so bile n. pr. vlani brane, jih bodo letos enako radi poslušali. Vsaki dan so ti-le oddelki: 1. Cvetlica iz verna večnosti. 2. Lilija iz verna Marijinih otrok. 3. Memorare. 4. Cvetlica (za na dom). — Zaradi raznih, krajših oddelkov so tudi posebno pripravne za večerno branje pri domačih oltarčkih. V začetku je nauk o Marijinem mescu, in molitev, s katero ta mesec Jezusu in Mariji darujemo. Na koncu je kratka maša in par Marijinih pesem. Cena v usnji vezanih 90 kr., z zlatim obrez. 1 gld. 15 kr.

Pri katoliškem shodu na Dunaju so govorniki govorili s silnim navdušenjem zoper brezvérsko šolo, kateri so dnevi šteti v Avstriji, zoper judovski liberalizem itd. Sv. Oče Leon XIII so shodu poslali blagoslov. Pričujoči so bili ne le kardinali, nadškofje in škofje z mnogimi učenjaki, ampak tudi premnogi svetni naj višji dostojanstveniki z mnogih dežel in krajev. — Z Dunaja naznanjajo, da je bilo zborovanje katol. shoda veličansko. Sklenile so se obširne in jako tehtne resolucije v raznih strokah.

Prevzvišeni g. knezoškof dr. Maksimilijan Stepišnik so 29. apr. obhajali 50letnico, odkar so bili na Dunaju promovirani za doktorja sv. pisma. Lansko leto 18. pros. so obhajali 25letnico svojega škofovanja, 2. vel. serp. pa zlato sv. mašo. Rojeni so bili 22. m. serp. 1815 v Celji. — Častni kanonik preč. g. župnik Marko Glaser, župnik pri sv. Petru itd., pa obhajajo danes 60letnico svojega mašništva, biserno mašo. Preč. g. kan. so zdaj v 84. letu svoje starosti.

Terst. Prečast. Peter Flego je postal kanonik, in prečast. dekan Fr. Čebular pa častni kanonik. Prav iz serca čestitamo verlima gospodoma!

Poterdilo. Za hišo rokodelskih pomočnikov po Danici nabrani denar 11 gld. sem prejel pridži iz Šent-Jernej, kjer sem pomagal o praznikih. Bog poverni!

Rudolfovo, 27./4. 1889.

Dr. J. Marinko.

Poterdilo. Poterjujem. da sem prejel 20 gld. 80 kr. za intencije in 20 gld. za misijone. Preserčna zahvala! S tem denarjem imam podporo, da bom morebiti neko turško deklico dobil v naš samostan...

Od nas gre na shod Dunaj moj tovarš dr. Koščak v ime prevzv. g. nadškofa, in dekan Fr. Franjković, franjevac v ime preč. P. provincijala. — Mil. g. Č. nam je s svojo milošnjo (200 gld.) v neki posebni zadevi veliko dobroto storil.

Sarajevo, 25./4.

Dr. A. Jeglič.

Kanonično obiskovanje in birmanje v ljubljanski škofiji. Za letos odločeni so nastopni kraji v dekaniji Ljubljanski: Brezovec, Dobrova, Golo, Ig, Ježica, sv. Katarina, Polje, Preska, Rudnik, Sora, Sostro, Šmartno pod Šmarno Goro, Šent-Vid nad Ljubljano in Želimlje; v Ribniški: Škocijan pri Turjaku; v Kranjski Terboje; v Litijski Janče, Prežganje in Kresnice; v Moravški: Dol, sv. Helena in Ihan; v Verhniški: Preserje, Rakitina, Borovnica, Zaplana, Rovte, Št. Jošt, Horjul, Polhov Gradec in Črni Verh. — Znabiti pridejo tudi ljubljanske fare na versto. Meseci in dnevi obiskovanja določili se bodo kasneje.

Duhovske spremembe.

V Terzaški škofiji. Č. g. M. Gerškovič je premeščen od jezuitske cerkve k sv. Jakobu; č. g. Gini iz Kopra v Terst, č. g. Št. Destradi iz Milj v Koper, č. g. M. Dobravec iz Starade v Slivje, č. g. Bilan, kapl. pri sv. Jakobu, je imenovan katehet za mestne ljudske šole.

Iz rimskega Martirologija.

10. sušca.

Pri Sebasti v Armeniji: Štirideset ss. mučencev, ki so serčno dali življenje za sv. vero.

V Apameji v Frigiji sv. Kaj in sv. Aleksander, ki sta o preganjanji Marka Antonina in Lucija Vera dosegla častitljivo krono mučenstva, kakor piše Apollinar Jeruzalemski v knjigi zoper krivovérce „katafrige.“

V Perziji 42 mučencev.

V Korintu častitljiva smert ss. mučencev: Kodrata, Dijonizija, Ciprijana, Anekt, Pavla in Krescenta, ki so bili o preganjanji Decijo-Valerijanovem pod poglavarjem Jasonom z mečem usmerteni.

V Afriki sv. Viktor mučenec, o čegar slovesnosti je sv. Avguštin imel govor do ljudstva.

V Jeruzalemu sv. Makarij, škof in spoznovalec, po čegar opominjevanji sta cesar Konstantin

in sv. Helena svete kraje malikov očistila in s kerščanskimi cerkvami ozališala

V Parizu sv. Droktovej, opat, učenec sv. Germana škofa.

V Bobienskem Monastiru sv. Atal, opat, s čudeži sloveč.

O preteklih časih so pogani vero in čednost zatirali z mečem; v sedanjih časih vero in čednost zatirajo in preganjajo kerščeni ljudje s peresom in slabim zgledom. Šojeni so bili le-uni; sodba čaka le-té.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Preč. g. dekan J. Kogej 1 gld. 85 kr. — Č. g. J. D. 2 gld. — Č. g. župnik Raški 5 gld. — Č. g. duhovni pastir J. Dernovšek 2 gld. — Č. g. župn. Jan. Ev. Vovk 4 gld. — Neka dobra roka 40 kr. — Iz Cerkelj 20 kr. — D. 50 kr. — Čast. g. župnik Fr. Jare 3 gld. — Dober prijatelj 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Jožef Kramarič, kaplan v Hiojah, 4 gld. — Po č. P. Jožefu 12 gld. 20 kr. — Jož. Zupančič 3 stare dvajsetice. — Iz Sore po č. g. Fr. Porentu 11 gld. 33 kr. — Iz Žirov 72 kr. — Po č. g. župn. A. Golobiču 15 gld.

Za varhe Božj. groba v Jeruzalemu: Fara Vipava 4 gld. 20 kr. Vikarijat Št. Vid pri Vip. 3 gld. 50 kr. Kuracija Vrabče 1 gld. — Reteče po č. g. župn. Stan. Šrancu 5 gld. — Fara Raka po č. g. župniku J. Dolinarji 10 gld. — Št. Lovrenec ob Tem. po č. g. župn. A. Hočevarji 3 gld. 50 kr. — Kovor po č. g. župniku L. Krištofiču 1 gld. — Po preč. g. dek. Jož. Kogej: Idrija 15 gld. 60 kr.; Verh 3 gld.; Ledine 2 gld. — Šmartin pri Kr. po č. g. župniku A. Klemenu 6 gld. — Č. g. župnik Fr. Jare 3 gld. — Iz Radovice po č. g. župniku J. Šveigerji 2 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: S Trate 25 gl. — Iz Postojne 10 gl. — Iz Ribnice 26 gl. 50 kr. — Z Brezovec 40 gl. — Z Višnje gore 11 gl. — Iz Cerkljan na Gorenjskem 41 gl. 25 kr. — S Šent Gotarda 26 gl. — Iz Za'ine 20 gl. — Iz Lesec 21 gl. 60 kr. — Z Dražgoš 16 gl. 50 kr. — S Svibnega 16 gl. — Z Vojskega 10 gl. — Iz Vipave 21 gl. — Iz Kamne gorice 27 gl. 20 — Iz Begunj na Gorenjskem 13 gl. — Z Žužemberka 45 gl. — Z Dobrove pri Ljubljani 50 gl. — Idrija po preč. g. dekanu J. Kogej 87 gld. 20 kr. — Sora po č. g. župniku 15 gld.

Za sirotišnico v Kočevji: Preč. gosp. J. Hofstetter, časni kanonik in dekan v Postojni, 25 gld.; — Č. gg. M. Tavčar, župnik v Žužemberku (zopet), 5 gld.; — Andr. Zaman, adm. v Podgradu, 3 gld.; — Fr. Zaletel duh. pom. v Mengšu 2 gld.; — Jak. Porenta, duh. pom. pri sv. Janu, 4 gld.; — Neki duhovnik iz Notranjskega 5 gld.

Za sv. Očeta: Idrija po preč. g. dekanu J. Kogej 16 gld. 35 kr.

Za pogorelee v Šempetru na Notranjskem: Č. g. J. Dernovšek 1 gld.

Za usmiljene sestre v Adrijanopolu: Č. g. župnik Fr. Jare 3 gld.

Za razširjanje sv. vere: Po č. P. Jožefu 1 gld. 4 kr.

Za cerkev presv. Serca Jezusovega: Po č. g. župn. A. Golobiču 2 gld. 25 kr.

Za bratov. Naše ljube Gospé presv. Serca: Iz Cerkelj 89 kr.

Za Macedonijo: Iz D. 5 gld.

Za novo bolnišnico v Betlehemu: Iz D. 5 gld.

Za kak dober namen: Preč. g. župnik Mih. Tavčar 25 gld. (vmes 5 gld. za ubožnico v Koč).